



### Stel jezelf eens even kort voor

Linda: Ik ben Linda Kinable en ik woon in Peer. Ik werk hier al 27 jaar, waarvan het grootste deel in het washuis. In het begin heb ik ook bij de poetsdienst gewerkt, maar uiteindelijk is het volledig washuis geworden.

Joke: Mijn naam is Joke Vranken en ik woon in Eksel. Ik heb een zontje van 14 maanden. Ik werk hier sinds 2011. Nu werk ik in het washuis, maar voordien heb ik ook nog bij het zwembad gestaan en bij de poetsdienst gewerkt.

**Wat zijn jullie voornaamste taken:**

Joke: Ik sta vooral aan de droge kant. Dat wil zeggen dat ik help met de was te sorteren, strijken en plooiën.

Linda: Sinds Marc ( Winters, n.v.d.r. ) op pensioen is, sta ik vooral aan de waskant. Dat was een beslissing van vandaag op morgen, maar dat valt voorlopig heel goed mee. Het houdt in dat ik de was sorteert die de nachtdienst in grote karren binnen brengt. Daarna stoppen we de was in de wasmachines (+-28kg) en als laatste drogen we de kleren in de droogkamers.

**En doe je dat alleen?**

Joke: We spreken dat ondereen af. Als het wat drukker is, moeten we maar roepen en dan helpen we elkaar even.

**Met hoeveel personen zitten jullie in de wasserij?**

Linda: We zijn in totaal met 9 vrouwen. Vroeger was er nog 1 man, maar nu zijn het allemaal vrouwen. Dat kan wel eens botsen, maar dat waait dan zo weer over .

**Waarom hebben jullie gekozen voor Sint-Elisabeth:**

Joke: Ik denk dat ik hier eerder toevallig ben binnengewaaid (*lacht*). Ik woon in Hechtel dus Wijchmaal is vrij dichtbij en daarom ben ik gegaan voor een open sollicitatie. Daarop ben ik bij Marina mogen komen en enkele weken later mocht ik aan de slag gaan.

Linda: Ik heb eigenlijk altijd gezegd dat ik hier zeker niet wou komen werken, omdat mijn moeder hier altijd gewerkt heeft bij de keuken en de receptie (*lacht*). Maar zo zie je maar, hoe sommige zaken kunnen uitdraaien.

**Wat vinden jullie een van de leukste dingen aan jullie job?**

Joke: Het contact met de collega's is zeker een van de grote pluspunten, naast de locatie dicht bij mijn thuis. Ook het feit dat ze hier heel menselijk zijn als je bijvoorbeeld eens verlof nodig hebt, ervaar ik als een voordeel. Ik vind het hier toch heel anders werken als op een fabriek.

Linda: Het is een hartverwarmende job. Je kan hier iets doen voor mensen die zichzelf niet altijd even goed kunnen behelpen. Daar ben je toch op een of andere manier belangrijk voor en dat geeft voldoening. Je krijgt dat ook dubbel en dik terug van de zorggebruikers. Zo ga ik ook als vrijwilliger mee naar feesten zoals de Valentijntjesfuif. Als je dan daar komt, zie je vaak gasten terug van vroeger en die zijn enthousiast als ze je terugzien. Dan voel je toch dat je iets voor hen hebt betekend en dat geeft enorm veel voldoening.

**Hebben ze je daar voor gevraagd of kwam dat uit eigen initiatief?**

Linda: Dat is eigenlijk gekomen van toen ik ziek was en in het ziekenhuis lag. Een van de collega's is toen met Mohammed op bezoek gekomen. Sindsdien heb ik met hem een hecht contact en komt hij zelfs af en toe naar ons thuis.

**Wat wil je zeker nog meegeven aan onze lezers?**

Linda: Ik denk dat sommige collega's niet beseffen hoe belangrijk de taak is die ze hier doen. Ze cijferen zich volledig weg en beschouwen zichzelf als de onderste tree van de ladder. Ik zeg dan altijd dat je ook stevig op je bek kan gaan als je de onderste tree mist. Iedereen die hier werkt, draagt bij aan een beter leven voor onze zorggebruikers en daar mag je best trots op zijn. Iedereen is belangrijk!

**Zijn er zaken waar je het moeilijk mee hebt?**

Joke: Sommigen beseffen niet hoeveel was er ooit binnenkomt. Ze denken dat zij de enigen zijn die hun was binnenbrengen en dat daarmee de kous af is. Wij doen de was van meer dan 300 personen en dan zijn er nog groepen waar de zorggebruikers drie truien of T-shirts per dag aandoen. Dat kan soms wel eens vervelend zijn, maar voor de rest zijn we toch vooral gewoon content hier.

**Kan je nog een leuke anekdote vertellen?**

Linda: Vroeger was het toch anders als nu, toen konden we nog veel meer uitsteken. Dat moet je maar eens aan zuster Annie vragen. Zij reed hier vroeger altijd met de fiets op de campus en door de gangen. En als je niet uitkeek, dan reed ze je omver. Daarom heb ik voor de grap eens haar band plat gelaten. Ze kwam toen bij ons en dacht dat een van de zorggebruikers het gedaan had. Toen ze op pensioen ging, mochten we een anekdote opschrijven. Toen heb ik pas verteld dat ik degene was die haar band had plat gelaten.

Joke: Elke dag wordt er wel een grapje uitgehaald of een leuk mopje verteld bij ons in het washuis. We werken in een team van toffe collega's en dat zorgt ervoor dat iedere dag wel iets leuks te bieden heeft.